

Lewis Carroll

De avonturen van Alice

*De avonturen van
Alice in Wonderland
&
Achter de Spiegel en wat
Alice daar aantrof*

Vertaald en van een nawoord voorzien
door Nicolaas Matsier

Geïllustreerd door Mervyn Peake

ISBN 978-90-225-7651-9

ISBN 978-94-023-0642-2 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titels: *Alice's Adventures in Wonderland & Through the Looking-Glass and What Alice Found There*

Vertaling: Nicolaas Matsier

Vertaling tekst op p. 332/333: Jan Pott

Omslagontwerp: Wouter van der Struijs | Twizter.nl

Omslagbeeld en illustraties binnenwerk: © 1946, 1954, 2001 Mervyn Peake

Zetwerk: Text & Image, Elp

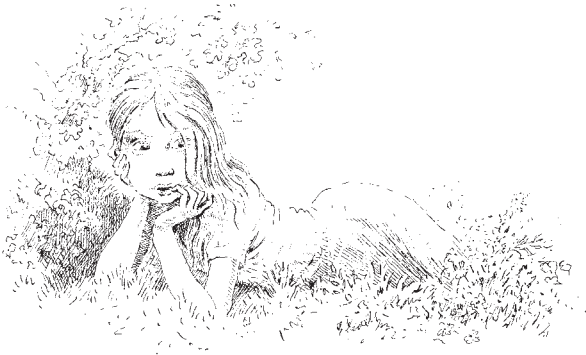
© 2016 herziene vertaling: Nicolaas Matsier en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Het konijnenhol in

Alice begon er schoon genoeg van te krijgen om naast haar zus te zitten, op de oever, en niets te doen te hebben. Eén of twee keer had ze een blik geworpen in het boek dat haar zus las, maar er stonden geen plaatjes of gesprekken in. 'En wat heb je aan een boek,' dacht Alice, 'zonder plaatjes of gesprekken?'

Dus vroeg ze zich juist af (zo goed en zo kwaad als dat ging, want de warme dag maakte haar behoorlijk slaperig en suf) of het rijgen van een madeliefjesketting leuk genoeg was om ervoor op te moeten staan en de madeliefjes te plukken, toen er plotse-ling een Wit Konijn met roze ogen vlak langs haar heen holde.

Nu was dat op zichzelf niet zo bijzonder; en ook vond Alice het niet zo buitenissig om het Konijn in zichzelf te horen zeggen: 'O jee! Ik kom nog te laat!' (Toen ze er later over nadacht vond ze dat ze zich hierover had moeten verbazen, maar op het mo-ment zelf leek het allemaal heel gewoon.) Maar toen het Konijn ook nog *een horloge uit zijn vestzak haalde*, erop keek, en zich ver-volgens weghaastte, sprong Alice overeind, want het flitste door haar heen dat ze nog nooit een konijn had gezien met hetzij een vestzak hetzij een horloge om eruit te halen, en brandend van nieuwsgierigheid rende ze het veld over, achter hem aan, en zag

nog net op tijd hoe hij een groot konijnenhol onder de heg in schoot.

Even later ging Alice erachteraan, zonder zich ook maar een ogenblik af te vragen hoe ze er in vredesnaam weer uit zou moeten komen.

Het konijnenhol liep een poosje rechtdoor, als een tunnel, en dook toen plotseling omlaag, zo plotseling dat Alice niet eens tijd had om zelfs maar aan stilstaan te denken voordat ze omlaag bleek te vallen door wat een heel diepe schacht leek.

Of de schacht was heel diep, of ze viel heel langzaam, want terwijl ze omlaag ging had ze volop gelegenheid om om zich heen te kijken en zich af te vragen wat er nu zou gebeuren. Eerst probeerde ze naar beneden te kijken en erachter te komen waar ze heen ging, maar het was zo donker dat ze niets kon zien. Toen keek ze naar de wanden van de schacht en ontdekte dat ze afgeladen waren met servieskasten en boekenplanken; hier en daar zag ze landkaarten en platen, hangend aan haken. In het voorbijgaan pakte ze een pot van een van de planken. Op het etiket stond SINAASAPPELMARMELADE, maar tot haar grote teleurstelling was hij leeg. Uit vrees iemand te doden liet ze de pot maar liever niet vallen, en ze slaagde erin hem in een van de servieskasten te zetten terwijl ze erlangs viel.

‘Nou!’ dacht Alice bij zichzelf. ‘Na zo’n val als deze stelt vande-trap-vallen niks meer voor! Wat zullen ze me thuis allemaal dapper vinden! Zelfs al viel ik van het dak, dan nog hield ik mijn mond!’ (Wat hoogstwaarschijnlijk waar was.)

Steeds verder omlaag. Kwam er *nooit* een eind aan de val? ‘Ik vraag me af hoeveel kilometer ik inmiddels gevallen ben!’ zei ze hardop. ‘Ik zit vast al bijna bij het middelpunt der aarde. Eens kijken: dat zou vijfduizend kilometer diep zijn, geloof ik-’ (Je moet namelijk weten dat Alice een heleboel van dit soort zaken had geleerd op school; en hoewel dit geen *erg* goede gelegenheid was om over haar kennis op te scheppen, omdat er niemand was die naar haar luisterde, een goede oefening was het wel.) ‘-ja, dat is ongeveer de juiste afstand – maar nu begin ik me af te vragen op welke breedtegraad of lengtegraad ik zit.’ (Alice had er geen flauw idee van wat een breedtegraad of lengtegraad was, maar fijne indrukwekkende woorden vond ze het wel.)

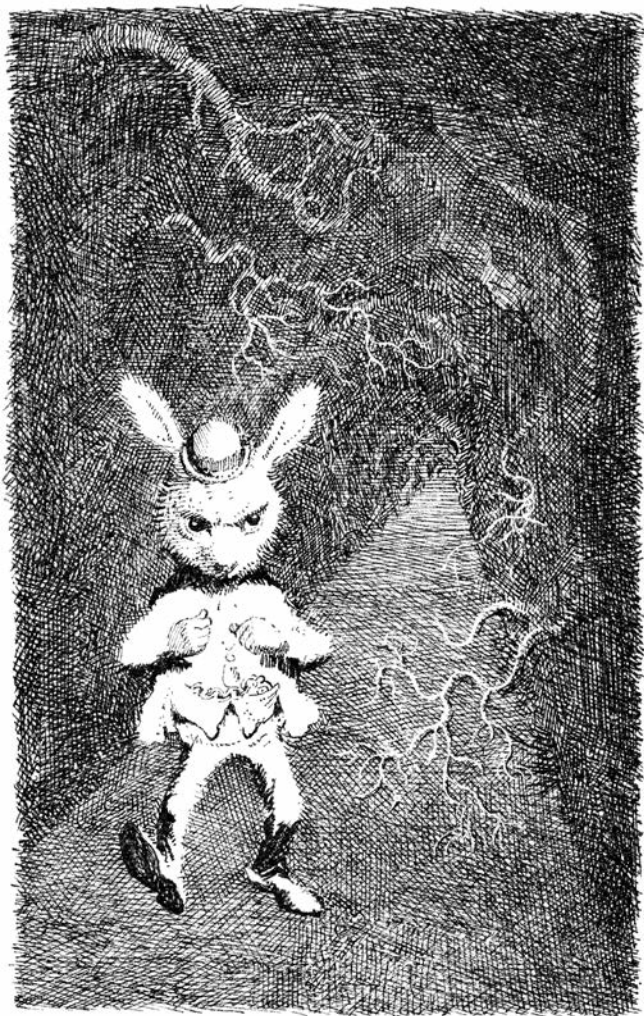
Daar begon ze weer. ‘Ik vraag me af of ik *dwaars* door de aarde heen zal vallen! Wat zal het gek zijn om uit te komen bij de mensen die met hun hoofden omlaag lopen! De Antipathieën, geloof ik-’ (Ze was nu wel blij dat er *echt* niemand luisterde, want het klonk niet bepaald als het juiste woord.) ‘-maar ik zal ze moeten vragen hoe het land ook alweer heet. Pardon, mevrouw, is dit Nieuw-Zeeland of Australië?’ (En ze probeerde al sprekend een knicks te maken – stel je voor: een *knicks* maken terwijl je door de lucht valt! Denk je dat jou dat zou lukken?) ‘En wat een onwetend meisje zal ze me vinden! Nee, daar schiet ik niks mee op: misschien zie ik het wel ergens op geschreven staan.’

Steeds verder omlaag. Ze had toch niets te doen, dus begon Alice al gauw weer te praten. ‘Dinah zal me vanavond vast heel erg missen!’ (Dinah was de kat.) ‘Ik hoop dat ze om haar scho-

teltje melk denken, straks bij de thee. Dinah, lieverd, was je maar bij me, hier beneden! Er zijn geen muizen in de lucht, ben ik bang, maar misschien vang je een vleermuis en dat is bijna net een muis, hoor. Maar eten katten vleermuizen, vraag ik me af.' En nu begon Alice nogal slaperig te worden en ze bleef tegen zichzelf zeggen, op een dromerig soort manier: 'Eten katten vleermuizen? Eten katten vleermuizen?' en af en toe: 'Eten vleermuizen katten?' Want zie je, omdat ze geen van beide vragen kon beantwoorden, deed het er weinig toe hoe ze het zei. Ze voelde dat ze wegdoezelde, en ze was juist gaan dromen dat ze hand in hand liep met Dinah, en heel ernstig tegen haar zei: 'Nou, Dinah, zeg eens eerlijk, heb jij wel eens een vleermuis gegeten?' toen ze plotseling, boem! boem! neerkwam op een berg takken en dorre bladeren, en de val afgelopen was.

Alice had geen schrammetje en met één sprong was ze weer overeind. Ze keek omhoog, maar daar boven was het pikkedonker; vóór haar lag weer een lange gang, waar ze het Witte Konijn nog juist kon zien rennen. Ze had geen moment te verliezen; als de wind ging Alice ervandoor en ze was net op tijd om hem, terwijl hij een hoek omsloeg, te horen zeggen: 'Bij mijn oren en snorrebaard, wat is 't al laat!' Ze zat vlak achter hem toen ze de hoek omsloeg, maar het Konijn viel nergens meer te bekennen; ze bevond zich nu in een lange lage gang, die door een rij lampen aan het plafond werd verlicht.

Aan weerskanten zaten overal deuren, maar ze waren alle op slot; en toen Alice elke deur geprobeerd had, heen langs de ene

kant en terug langs de andere, liep ze treurig door het midden en vroeg zich af hoe ze er ooit nog uitkwam.

Opeens kwam ze bij een tafeltje op drie poten, alle van massief glas. Er lag niets op behalve een gouden sleuteltje en Alice' eerste gedachte was dat het wel eens kon horen bij een van de gangdeuren. Maar helaas! of de sloten waren te groot, of de sleutel was te klein, maar in elk geval ging er niet één mee open. Op haar tweede ronde echter kwam ze bij een laag gordijn dat ze nog niet had opgemerkt en daarachter was een deurtje van zo'n veertig centimeter hoog; ze probeerde het gouden sleuteltje in het slot, en tot haar grote vreugde paste het!

Alice opende de deur en ontdekte dat hij naar een gangetje leidde, niet veel groter dan een rattenhol; ze knielde neer en keek door de gang in de mooiste tuin die je ooit hebt gezien. Wat wilde zij graag weg uit die donkere gang, en rondwalen tussen die bonte bloembedden en die koele fonteinen, maar ze kreeg haar hoofd niet eens door de deuropening. 'En zelfs al *kwam* mijn hoofd erdoor,' dacht de arme Alice, 'ik zou er bar weinig aan hebben zonder mijn schouders. O, kon ik maar in elkaar schuiven als een telescoop! Ik zou het best kunnen, als ik maar wist hoe je begint.' Want zie je, er waren onlangs zo veel buitennissige dingen gebeurd dat Alice was gaan denken dat maar weinig dingen echt onmogelijk waren.

Het leek zinloos om bij het deurtje te blijven wachten, dus ging ze terug naar de tafel, half in de hoop dat ze er nog een sleutel zou vinden, of anders wel een boek waarin stond hoe je

mensen kon inschuiven als telescopen. Deze keer trof ze er een flesje aan ('dat hier zonet echt niet was,' zei Alice), met aan zijn hals een etiket waarop in grote mooie drukletters de woorden DRINK ME stonden.

Dat kon daar nou wel staan, drink me, maar *dat* ging de verstandige kleine Alice niet zomaar even doen. 'Nee, ik ga eerst eens kijken,' zei ze, 'of er misschien VERGIF op staat.' Want ze had diverse fraaie verhaaltjes gelezen over kinderen die verbrand waren, en opgegeten door wilde beesten, en nog meer onplezierige zaken, allemaal omdat ze het *vertikten* om even te denken aan de simpele regels die hun vrienden ze bijgebracht hadden. Bijvoorbeeld, dat je je aan een withete kachelpook brandt als je hem te lang vasthoudt en dat, als jij je vinger *heel* diep snijdt met een mes, hij gewoonlijk gaat bloeden. En Alice had nooit vergeten dat, als je maar flink drinkt uit een fles waar VERGIF op staat, het vrijwel vaststaat dat je er vroeg of laat ziek van wordt.

Maar op deze fles stond *niet* vergif, dus waagde Alice het ervan te proeven, en omdat ze het erg lekker vond (het smaakte namelijk naar een mengsel van kersentaart, vla, ananas, gebraden kalkoen, toffee en geroosterd brood met boter) had ze hem heel vlug leeg.

*   *   *   *
              *   *   *
*   *   *   *

‘Wat een merkwaardig gevoel!’ zei Alice. ‘Volgens mij schuif ik in elkaar als een telescoop.’

En dat was ook zo; zij was nu nog maar vijftig centimeter lang en haar gezicht klaarde op bij het idee dat ze nu de juiste afmetingen had om door het deurtje die mooie tuin in te gaan. Maar eerst wachtte ze een paar minuten om te zien of ze nog verder zou krimpen; daar maakte ze zich een beetje bezorgd over. ‘Want weet je,’ zei Alice, ‘misschien ga ik straks wel helemaal uit, als een kaars. Ik vraag me af hoe ik er dan zou uitzien!’ En ze probeerde zich voor te stellen hoe de vlam van een kaars eruitziet nadat hij uitgeblazen is, want ze kon zich niet herinneren zoiets ooit gezien te hebben.

Een poosje later merkte ze dat er niets meer gebeurde en besloot ze de tuin meteen in te gaan. Maar helaas – arme Alice! Toen ze voor de deur stond merkte ze dat ze het gouden sleuteltje vergeten had, en toen ze ervoor terugging naar de tafel, merkte ze dat ze er met geen mogelijkheid bij kon. Ze kon het overduidelijk zien, door het glas, en ze deed haar best om langs een van de tafelpoten omhoog te klimmen, maar hij was te glad. En toen ze zichzelf had uitgeput met haar pogingen ging het arme kind zitten en huilde.

‘Komaan, het heeft geen zin zo te huilen!’ zei Alice nogal scherp tegen zichzelf. ‘Ik raad je aan er ogenblikkelijk mee op te houden!’ Over het algemeen gaf ze zichzelf zeer goede raad (al volgde ze hem maar zelden op) en soms ging ze zo verschrikkelijk tegen zichzelf tekeer dat de tranen haar in de ogen sprongen.

En eenmaal, herinnerde ze zich, had ze geprobeerd zichzelf een draai om de oren te geven omdat ze vals had gespeeld in een partijtje croquet tegen zichzelf, want dit merkwaardige kind deed dolgraag alsof ze twee mensen was. ‘Maar nu heeft het geen zin,’ dacht de arme Alice, ‘om te doen of ik twee mensen ben! Er is maar net genoeg van mij over voor één fatsoenlijk iemand!’

Al gauw viel haar oog op een glazen doosje dat onder de tafel lag; ze maakte het open en trof er een piepklein koekje in aan, waarop de woorden EET ME prachtig waren aangegeven met krenten. ‘Nou, dat doe ik,’ zei Alice, ‘en als ik er groter van word, kan ik bij de sleutel; en als ik er kleiner van word, kan ik onder de deur door kruipen; dus in beide gevallen kom ik in de tuin, en het maakt me niet uit wat het wordt!’

Ze at wat en zei bezorgd tot zichzelf: ‘Wat van de twee? Wat van de twee?’ Intussen hield ze haar hand boven haar hoofd om te voelen wat het werd, en ze was heel verbaasd toen ze merkte dat ze even lang bleef. Nou gebeurt dat wel vaker als je koek eet, maar Alice was er zo aan gewend geraakt om buitenissige gebeurtenissen te verwachten, dat het erg saai en stom leek als het leven op de gewone manier doorging.

Dus ging ze aan het werk en al gauw had ze het koekje op.

*   *   *   *
              *   *   *
*   *   *   *